Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Calea Annei

Anne Ney trăia liniștită și retrasă în micul ei sat. Despre neliniștea marilor orașe nu știa prea mult. De văzut, văzuse numai Gießen și Siegen, dar în liniștitul loc natal îi plăcea mai mult.

În orice caz, nici aici nu era doar pace. Odată, când a răsfoit cu interes prin Biblie și tocmai citise ceva care de-a dreptul a captivat-o, tata a râs și a spus, batjocorind:

„Ei, vrei să devii evlavioasă, fato?"

„Dar ce înseamnă să fii evlavios?", a răspuns ea cu o întrebare uimită.

Tata a dat morocănos din cap.

„Aceștia sunt oameni triști și în plus fac o față ipocrită, privind plângăreț la alții și considerându-se mai buni decât ei."

Descrierea nu era pentru Anne tocmai atrăgătoare. Dar deoarece părea că ea are foarte puțină legătură cu Biblia, Anne nu găsea de aceea niciun motiv să renunțe la cercetarea în vechea carte.

Dorința pentru Biblie venise deodată, poate pricinuită de vecina Lenchen.

Oamenii spuneau că ea era bolnavă de inimă, pentru că Lenchen avea ochi mari, strălucitori și buze albastre. Ea era prea temătoare să se ducă și numai pe colina satului. Acolo se putea ajunge în 20 de minute. Dar odată, prietena mersese totuși cu ea. Însă, la jumătatea drumului au trebuit să se oprească. Inima a cedat. Aproape că a trebuit s-o care acasă și trei zile mai târziu era moartă.

Lacrimile Annei pentru tânăra prietenă curseseră din belșug. Oricât de frumos a vorbit preotul despre virtuțile celei de timpuriu decedate, ea nu găsise mângâiere în cele spuse.

Dar în Biblie este scris așa de mult despre inimă. Firește că era vorba despre cu totul altceva. Acolo scria despre lucruri rele care locuiau în inima oamenilor: invidie, gelozie și minciună. Ah, Anne le cunoștea pe toate acestea. Ea se temea de inima rea, pe care o văzuse în oglinda Bibliei. Apoi mai era încă o mare teamă în ea și un întuneric mare - acesta se numea eternitate și poarta ei era moartea.

De la aceste gânduri chinuitoare a distras-o un eveniment neașteptat.

Un tânăr, o rudă îndepărtată, a apărut dintr-odată. Mama sa murise de curând.

Înainte de moartea ei, ea îi spusese fiului: „Heinrich, eu trebuie să mor, dar acum ești destul de mare ca să te căsătorești, ca să nu fii singur. Du-te la rudele noastre din Liebenhausen. Acolo trebuie s-o cunoști pe Anne. Aceasta este o fată liniștită, cuminte, o soție potrivită pentru tine."

În prima durere, fiul aproape că era să se supere pentru cuvintele mamei, dar apoi, când prin moartea ei a venit marea singurătate, când în casă și în curte s-a făcut simțită pretutindeni tot mai deslușit lipsa mâinii de femeie, s-a dus totuși la Liebenhausen.

Și Anne îi plăcuse, într-adevăr; ea era așa cum o descrisese mama. Și cum un țăran onorabil nu obișnuiește să se lingușească mult, el a întrebat-o foarte simplu pe Anne în timpul unei plimbări, dacă n-ar vrea să fie soția lui, iar Anne nu spusese nu. El era bun, avea intenții serioase și avea nevoie de o soție. De ce să se gândească mult?

Pregătirile de nuntă, care n-au fost amânate mult, i-au preocupat gândurile în ultima vreme. Și dacă vreodată totuși golul interior, dorul profund, s-ar fi iscat din nou, atunci ele au fost repede

potolite la gândul că un soț iubitor, casa și curtea, poate mai târziu copiii, îi vor face viața bogată și împlinită. Și întrebările temătoare ale eternității au fost reduse la tăcere pentru o vreme. ...

Acum, Anne era în propria casă și se bucura să vadă cum gospodăria prospera sub mâinile ei harnice, creatoare.

Dar neobișnuitul noului odată trecut, vechile gânduri s-au activat din nou. Ea a vorbit cu soțul ei despre aceasta. Dar el a clătinat din cap uimit și câteva minute mai târziu a vorbit despre vaci. Apoi, când într-o zi a vizitat o vecină bolnavă, spre surpriza ei îmbucurătoare a intrat preotul satului în cameră. Acum ea spera să afle, în sfârșit, ceva ce ar fi dorit de mult să audă.

Domnul preot era foarte prietenos și vorbea foarte vesel cu bolnava. În cele din urmă, el a spus:

„Da, dragă doamnă Hermann, acum am putea să ne rugăm așa de frumos împreună; dar, din nefericire, mi-am uitat cartea de rugăciuni."

După aceea, el și-a luat rămas-bun cu un salut prietenos.

Anne s-a uitat speriată în urma lui; apoi a plecat și ea tăcută acasă. Deci, trebuie să ai o carte de rugăciuni ca să vii mai aproape de Dumnezeu. Așadar, Biblia nu ajungea.

De data aceasta, soțul ei a putut s-o ajute. Serviabil, el a căutat imediat cartea de rugăciuni a mamei sale, pe care ea o folosise mult.

Se putea observa. Când Anne a deschis „Rugăciunile pentru cruce și suferință", ea a văzut pagini aproape uzate. Da, și ea trebuia să se roage aceste rugăciuni. Și-a împreunat evlavios mâinile. Dar n-a mers bine. Acestea rămâneau cuvinte care îi fluturau în jurul inimii ca niște păsări stârnite și nu găseau intrare în ea. Ah, dacă ar putea cineva s-o ajute!

Câteva zile mai târziu și-a luat inima în dinți și s-a dus la preot. El trebuia să știe ce îi lipsea. Domnul preot a ascultat-o liniștit, apoi aproape că a zâmbit un pic și a spus consolator:

„Dragă doamnă Schneider, nu vă faceți griji inutile! Sunteți cu siguranță pe drumul cel bun. Mergeți mai departe conștiincios la biserică și faceți ce auziți acolo. Atunci veți fi mulțumită cu dumneavoastră înșivă și Dumnezeu este și El mulțumit. Foarte sigur că El nu vrea ca iubiții oameni creștini să se neliniștească."

Ah, era acesta un răspuns mulțumitor, când inima zăcea așa de jos, adânc în suferința păcatului și teamă?

Acasă a pus iarăși mâna pe Biblie. Da, aici scria:

«Și DOMNUL a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua» [Geneza 6.5].

Trebuia să-I dea dreptate lui Dumnezeu. Cât de puțin exactă era de multe ori în cuvintele sale, cât de nesinceră în atitudinea ei și - și - ah, mai erau aici așa de multe altele! „Dar ceilalți oameni nu sunt nici ei mai buni", și-a șoptit ea. Nici măcar așa-zișii evlavioși; tata chiar spusese că ei sunt și mai răi.

Și în localitatea ei existau astfel de oameni deosebit de evlavioși, dar aceștia nici măcar la biserică nu mergeau. În plus, preotul spusese de multe ori că asemenea separare este sectară.

A pus încă o dată mâna pe Biblie; de data aceasta a căutat mai în spate. Aici scria atât de limpede și deslușit:

«Pentru că și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți diferitelor pofte și plăceri, trăind în răutate și în invidie, vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții.» (Tit 3.3.)

Da, totul era adevărat. Dar ce să însemne cuvințelul „altădată”? Cu toate acestea, acum era totuși altfel. Căutând, a răsfoit înapoi. Atunci a găsit un cuvânt asemănător:

«Eu una știu: că *eram* orb și *acum* văd.» [Ioan 9.25.]

Cine ar putea totuși s-o ajute aici?

Preotul n-o înțelegea. El putea să fie bun și învățat, dar el n-o putea ajuta. El nu fusese niciodată într-un asemenea necaz, aceasta o observase limpede.

Atunci, privirea i-a căzut pe o foaie mică, pe care o primise odată de la un vecin prietenos. Relația cu el o evitase, pentru că el, cum spunea soțul ei, făcea parte dintre evlavioșii ipocriți. Aproape mecanic a apucat foaia de hârtie. O mai citise odată, fără să fi găsit în ea ceva deosebit. O citise și soțul ei și spusese: „Este același lucru pe care îl predică preotul. Deci dacă facem aceasta, o scoatem la capăt.”

Ea a privit țintă foaia. Atunci a fascinat-o strofa:

Nimeni vreun izvor nu știe,
Setea inimii de-a-mi alina
Și-a păcatelor murdărie
De pe suflet a-mi spăla?

N-a putut să citească mai departe și și-a ascuns fața în palme. Lacrimile îi curgeau neîncetat. Tocmai aceasta era. Ea voia să fie curată, liberă de orice vină, dar unde putea să găsească pace și odihnă pentru sufletul ei? Un gând neașteptat a făcut să-i bată inima. Dacă ar merge totuși odată la vecinul prietenos? El arăta mereu vesel. În aceasta doar nu era nimic rău. Iar soția sa avea ceva așa de atrăgător! Chiar îi păruse rău că aveau așa de puține relații cu oamenii aceia. Dar erau văzuți rar. Niciodată nu mergeau la o distracție a satului și prin soțul ei știa că vecinul nu era de văzut nici la birt, nici la adunările politice.

Era duminică după-amiază când Anne ședea acolo meditând așa. Soțul ei își făcea somnul duminical de prânz și nu ieșea din cameră înainte de ora cinci. El meritase cinstit odihna, căci pe lângă lucrările agricole, acum mai existau și muncile grele cu lemne din pădure.

S-a ridicat fără să stea mult pe gânduri și s-a dus în casa vecină. Toată familia stătea adunată în cameră, gata de plecare.

„Ah, doamna Schneider”, a spus vecina. „Este drăguț din partea dumneavoastră că ne vizitați odată. Păcat numai, că ne-am făcut gata pentru adunare! Nu puteți să veniți altădată?”

„De fapt, doamna Schneider poate să vină cu noi”, a spus soțul prietenos.

Anne s-a speriat. Nu era aceasta primejdios? Oamenii doar erau sectari; și tatăl ei și chiar soțul ei spuseseră mereu că trebuie să te ții departe de sectele dăunătoare.

Vecinul i-a observat ezitarea și a spus prietenos:

Cu siguranță că nu vrem să vă zorim; dar de ce nu vreți să încercați singură? Noi, pur și simplu, studiem Cuvântul lui Dumnezeu, citim un capitol din Biblie și în ceea ce ne spune apoi un frate, noi căutăm să primim mângâiere și îndemn. Este aceasta ceva rău?”

Și Anne s-a dus cu ei.

Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Ea a fost captivată de felul simplu al adunării. Bărbații ședeau în jurul unei mese, iar femeile în bănci, în spate.

S-a început cu o cântare:

Când, Doamne-n jurul Tău
Cei credincioși se-adună,
Curg binecuvântări
Ca roua cea cerească.

După o scurtă pauză, unul s-a sculat și s-a rugat simplu și natural de tot. El s-a adresat Domnului Isus, așa cum te adresezi unui prieten prezent, preastimat, și a cerut binecuvântarea Sa și cuvântul potrivit. S-au așezat. Părea că se așteaptă. Apoi s-a sculat un bărbat pe care Anne îl văzuse în treacăt în casa vecinului. El venise pentru câteva zile la rudele sale, fără să-i fi stat gândul la slujirea din mica adunare. După cum a aflat Anne mai târziu, rar se simțise așa de neajutorat și de nefolositor ca în ceasul acela. Și totuși fusese presat lăuntric să spună ceva. Citește Luca 7! Îi rostea un glas în el. Așa că a deschi la Luca 7 și a citit de la versetul 36 până la sfârșit: povestea unei păcătoase care era obiectul disprețului pentru fariseii mândri, însă pentru Isus, Fiul lui Dumnezeu, era potrivită ca să primească harul Său.

Anne asculta ca vrăjită. Fiecare cuvânt părea ca rostit pentru ea. Ea nu mai vedea pe nimeni în mica sală; ea nu auzea nimic altceva, decât istoria propriei vini. Cu siguranță că nu era o păcătoasă cunoscută de tot orașul, ca această femeie, dar numai Dumnezeu știa cât rău era în inima ei. I-au dat lacrimile. Ce va face Isus cu ea, cu ea și cu acea femeie împovărată de vină? Se simțea ca și când și ea ar trebui să cadă la picioarele Sale, implorând. Și atunci, o, atunci a auzit ea minunatul cuvânt: «Iertate îți sunt păcatele! Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!» [Luca 7.48,50.]

Aceasta era suficient. Acesta era har, care făcea inima dintr-odată să chiuie de bucurie și să cânte.

Când ora a ajuns la sfârșit, se făcuse lumină în inima Annei Schneider. Ea a mers acasă plină de bucurie.

Soțul ei a privit-o uimit.

„Ce este cu tine? Ai câștigat lozul cel mare?”

„Nu, mult, mult mai mult. Știu că am iertarea păcatelor mele prin credința în sângele lui Isus, care a devenit Mântuitorul meu!”

Soțul ei a privit tăcut înaintea sa. Apoi a privit pe furiș la soția sa care radia. Și încet, foarte încet, i-a ieșit de pe buze:

„Nu este aceasta ceva și pentru mine?”

Titlul original: „Annes Weg”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 281-289.